

NOTE DE CĂLĂTORIE

Maria VLAICU*

Călătorind , întâlnești peisaje, oameni și diferite mentalități și le compari cu cele din țara ta. În ceea ce privește peisajele și oamenii, concluzia este precisă: nicăieri nu este mai bine ca în România. În ceea ce privește mentalitățile, ai ce învăța de la alte popoare, câte ceva de la fiecare. Călătoria a fost prilejuită de desfășurarea primei părți a proiectului Comenius, cu tema “Apa, planeta albastră”. Întâlnirea s-a desfășurat în zilele de 27, 28, 29 octombrie 2003, unde s-au întâlnit reprezentanți din Suedia, Grecia, România și țara gazdă Italia – Sicilia. Lucrările au avut loc la Institutul superior “U. Mursia” Carini – liceul științific Carini.

Traseul ales pentru călătorie pare să fie destul de lung. Într-o joi, cu ploaie rece, plecăm din Rucăr. Intrăm în Budapesta noaptea târziu. Orașul ne întâmpină activ, puternic luminat. Dunărea calmă și maietuoasă reflectă, marea de lumină, condensând parcă în ea tot orașul. În acest joc de umbre și lumini, podurile peste Dunăre capătă contururi fantastice. În planul al doilea, siluetele masive ale bazilicii și parlamentului par și mai monumentale. Zorii zilei ne prinde la granița cu Slovenia, unde ne întâmpină un peisaj hibernal, în toată puterea cuvântului. Traversăm Slovenia, admirând din mașină cadrul natural și fotografiind peisajele, ca niște adevărați reporteri. Către seară, am ajuns la Veneția. După ce am parcat mașina, am pornit să vizităm o mică parte a acestui superb oraș italian, care numără peste o mie de ani vechime. Am admirat priveliștile, am făcut fotografii și am meditat la soarta locuințelor scăldate de apă care durează mai mult decât cei care le-au construit. Aici, în locul străzilor sunt canale, în loc de autoturisme sunt gondole. Podurile sunt mai numeroase decât trotuarele și căile de acces pentru pietoni. Iar palatele de marmură, ce se oglindesc în apă, impresionează într-atât, încât atrag turiștii din lumea întreagă. Venețienii au plătit scump frumusețea orașului lor. Veneția a fost clădită pe insule. Contactul cu apa a avut însă un efect vătămător asupra clădirilor, nisipul ud e moale ca gelatina. Pentru a fixa solul venețienii au fost nevoiți să bată în pământ drept fundament patru sute de mii piloni de lemn. Singurul loc stabil în această « mare de ape » este Piața San –Marco și Palatul Dogilor. Apoi, reveniți la realitate ne-am îndreptat spre primul oraș pentru a ne caza. Nu departe de Veneția, într-un orașel mic, am găsit un hotel plin de confort și căldură, unde am rămas peste noapte. A doua zi, după micul dejun, ne-am continuat drumul. La mică distanță, într-o lumină albăstrie de octombrie târziu, ne întâmpină orașul Padova, centrul cultural economic și dinamic situat în nordul Italiei.

În jurul prânzului, când soarele încălzea cu putere, iată-ne ajunși la Florența, unde am admirat, cu sete, o parte din arta florentină. Dar simbolul artei florentine rămâne statuia lui David, opera nemuritorului Michelangelo.

* Grupul Școlar Forestier, Rucăr

Spre seară, privind pe fereastra mașinii, am zărit vârful vulcanului Vesuviu și ne-am propus să ne cazăm cât mai aproape de Napoli. Am găsit cu ușurință un hotel, lângă un așezământ de cult, de unde se putea admira Vesuviul. Se spune despre vulcanul Vesuviu că este, în același timp, tragic și binefăcător; tragic: pentru ce dezastru a putut provoca prin erupția de la 24 august 79 e.n., binefăcător: fiindcă el a conservat, aproape intacte, victimele sale, devenite mărturii trecute și elocvente ale unui trecut glorios, cu o civilizație care se prezintă astăzi în cea mai intimă esență a sa. Vizitarea Pompeiului înseamnă cunoașterea vieții de demult, a unui oraș care, datorită Vesuviului, trăiește acum în mintea noastră, a celor care i-am călcat caldarâmul străzilor și pragurile caselor readuse la lumina zilei.

« Vedi Napoli e poi more ».

Acum înțeleg rostul și faima acestui oraș. După o călătorie de aproape 10 ore ne aflăm în fața orașului Carini, destinația finală a călătoriei noastre.

Carini începe pe o colină, la înălțime de 162 m de la nivelul mării, în interiorul lanțului muntos Ercini care pornește de la vârful Lilibeo, până la Capo Gallo.

Fiind la o distanță de aproximativ 26 km de Palermo, teritoriul acesteia se extinde până la mare. Numele Carini provine din substantivul « Hyccara » nume original de la țară, care a avut o activitate marină.

În plan urbanistic Carini are două laturi adiacente: cel medieval și cel modern.

Cel medieval este o referire la castel, care după o decădere lungă a început să reînvie și să prezinte acel interes care l-a făcut cunoscut mulțumită restauratorilor.

Imaginea orașului Carini, centru al spiritualității, bogat în biserici splendide și capodopere de artă figurativă, începe să se contureze la sfârșitul anului 1400 și începutul anului 1500. Biserica mamă, dedicată originalității lui S.S. Sacramento, este astăzi numită Maria S.S. Assunta. Ea devine parohie în anul 1523.

Alăturat bisericii mamă este oratoriul S.S. Sacramento. La intrare găsim o adevărată bijuterie a picturii, realizată de autori necunoscuți, reprezentând pe Madonna del Monserrata. Orașul Carini este foarte bogat în tradiții, din punct de vedere economic se remarcă prin activitate la mare producția de lămâi, măslina și ulei de măsline.

Locuitorii orașului Carini se mândresc cu rezervația naturală arheologică « Grotta di Carburangeli ». Formarea peșterii se datorează variațiilor nivelului mării și modificărilor repetate ale țărmului. Dincolo de temperatura și umiditatea constantă, un alt factor ce condiționează viața internă este absența absolută a luminii. Săpăturile făcute în ultimele două secole au dus la găsirea multor fosile care populau Sicilia, printre care amintim: ursul, cerbul, lupul, elefantul, calul etc.

Grota nu poate fi vizitată decât pe lungimea de 22 m din totalul lungimii de 400 m, restul teritoriului având ca scop protejarea faunei cavernicole, reprezentate de o specie de liliac (*Myotis myotis*).

Nu ne putem opri din această călătorie fără să vizităm orașul Palermo. De acest oraș din sudul Italiei ne leagă un cald moment din istoria noastră: aici, istoricul și patriotul român Nicolae Bălcescu și-a aflat sfârșitul, în anul 1852. Bustul său se află printre marile personalități siciliene, unde istoricii noștri l-au descoperit.

În orașul Palermo sunt demne de vizitat: Palazzo Reale la Qattro Canti, Biserca San Giovanni, Palazzo delle Aquile la Marina, piața Maggiore, Teatrul Masimo.

La toate aceste monumente se adauga primirea călduroasă făcută la prefectura din Palermo de către responsabilul cu probleme de cultură, unde ni s-a înmănat emblema ce reprezintă provincia regională din Palermo.

La încheierea întâlnirii ne luăm rămas bun; multe prietenii, strângeri de mâini, promisiuni că vom continua lucrările proiectului și că ne vom revedea în curând.

Întoarcerea este la fel de frumoasă și plină de imagini ca și la începutul călătoriei.